

МЕТОДИЧНА ПІДГОТОВКА ПЕДАГОГІВ ДЛЯ ВПРОВАДЖЕННЯ МЕТОДУ ПРОЕКТІВ У ПРАКТИКУ ДНЗ

У статті розглянуто педагогічну інновацію – впровадження у практику методу психолого-педагогічного проектування. Окреслено основні завдання у підготовці сучасного вихователя ДНЗ, що полягають у зміні відношення педагога до вихованців як до рівноправного партнера у процесі спільної продуктивної діяльності. Запропоновано методичні рекомендації для педагогів у підготовці до проектної діяльності. Визначено особливості реалізації даної технології, яка сприяє комплексній реалізації завдань дошкільної освіти, дає можливість кожному учасникові виявити свою індивідуальність заради спільного результату, дозволяє залучити до активної співпраці батьків та громадськість.

Ключові слова: метод проектів, психолого-педагогічне проектування, етапи проектної діяльності, вимоги до педагога-новатора.

Актуальність проблеми. В ХХІ столітті, умовах активного пошуку ефективних методик, технологій, які б забезпечували ефективність, якість та результативність освітнього процесу, на перший план виступає випереджаючий розвиток дитини, формування творчої особистості, яка проектує і організовує своє життя, доцільно перетворює навколишній світ. Великий досвід та успіх європейських педагогів, американських дослідників та доробок вітчизняних вчених дають можливість педагогам практикам, враховуючи сучасні вимоги суспільства, розробляти і впроваджувати нові підходи щодо виховання та навчання дітей.

У Законі України “Про дошкільну освіту” зазначена необхідність модернізації першої освітньої ланки, вдосконалення її змісту, осучаснення навчально-виховних технологій, приведення їх у відповідність до вимог сьогодення. У Коментарі до “Базового компонента дошкільної освіти в Україні”, Базової програми розвитку дитини дошкільного віку “Я у світі” окреслені оновлена мета і пріоритети розвитку дошкільної освіти, а саме – “Сучасна дошкільна освіта повинна носити характер інноваційної діяльності. Використання сучасних виховних і навчальних технологій є пріоритетним напрямом розвитку...” [1, с. 16].

Одним із найбільш використовуваних в дошкільній педагогіці є метод проектів, зокрема технологія психолого-педагогічного проектування, яка цілісно поєднує здобутки психологів, педагогів-новаторів, знання з історії розвитку педагогіки і акумулює у технологію, що дозволяє застосовувати її відповідно до сучасних вимог освіти. Розвиток методу проектів у вітчизняній педагогіці пов'язаний з іменами відомих педагогів – В. Шульгіна, М.Крупеніна, В.Ігнатієва, С.Шацького, особливу увагу привертає інноваційний проект Р. Курбатова, побудований на синтезі методу проектів і “школі діалогу культур”, який спрямований на впровадження інтегрованих освітніх знань, базується на теорії педагогіки співробітництва.

Останнім часом у зв'язку із встановленням парадигми особистісно орієнтованої освіти, метод проектів переживає друге народження, як ефективна педагогічна технологія. Все частіше на сторінках педагогічного часопису “Дошкільна освіта” методисти, вихователі діляться власним досвідом у продуктивному використанні методу проектів: З.Плохій, Н.Ярушева, Г.Градецька, А.Ромашкіна, В.Кочергіна, Л.Новіцька, М.Веракса, Г.Пантелеєв. Дані публікації конкретизують наукові розробки Н.Лисенко, Л.Калуської, М.Отрощенко, Л.Фесюкової, О.Марінушкіна, Г.Шубіної, І.Дичківської, що дає можливість назвати метод психолого-педагогічного проектування одним з перспективних у розвитку сучасної дошкільної освіти.

Формулювання цілей статті. Метою нашої статті є визначення методичних особливостей впровадження технології психолого-педагогічного проектування в роботу зі старшими дошкільниками як засобу формування життєвої компетентності, що сприятиме суттєвому підвищенню професійного рівня педагогів, реалізації компетентнісної парадигми вищої освіти.

Виклад основного матеріалу. Метод проектів не є принципово новим у світовій педагогіці. В його основу було покладено педагогічні ідеї гуманізму американського філософа Джона Дьюї (перша половина ХХ століття), який був засновником педагогіки прагматизму. Її суть – істинне все те, що приносить користь. Центральною фігурою у процесі навчання Д. Дьюї ставив дитину і вважав, що дитинство – це не підготовка до життя, а повноцінне життя.

У 20-их рр. у Радянському Союзі також робилися спроби включати елементи проектного навчання у вигляді самостійних домашніх завдань. Проте у 1931р. ці спроби зазнали нищівної критики, були проголошені педагогічним прожекторством (прожекторство – порушення закономірностей та принципів навчання і виховання, що полягає у невідповідності реальним можливостям навчального закладу) і заборонені.

Ідею проектів у педагогіці згодом розглядають у пізніший час і відомі українські вчені ХХ століття (А. Макаренко, В. Сухомлинський, Г. Ващенко, І. Іванова, Б. Ананьєв, В. Беспалько та ін). Ці проекти мали як індивідуальний (акмеологічний проект – механізм програмування дій у розвитку особистості від “я є” до програмованого “я повинно бути”), так і колективний (методика колективних творчих справ) характер. Для проектної діяльності характерною є спільна робота педагога та вихованця з рівним статусом обох сторін. В.Сухомлинський підкреслював, що педагогіка може набути рис проектуючої науки, якщо достатньою мірою опиратиметься на психологічні знання, відійде від емпіричних узагальнень у досягненні цілей виховання, навчання і розвитку, використовуватиме цілепокладання, системний підхід, моделювання, активне перетворення педагогічної

діяльності. Вчений називав проектування найголовнішою сферою єднання теорії та практики.

Отже, система проектування є керованою організаторсько-педагогічною системою. Мета її полягає у створенні та реалізації побудованого на суб'єт-суб'єктній взаємодії оптимального навчально-виховного процесу. Проектувальна технологія ґрунтується на позиціях педагогіки прагматизму, що передбачає погляд на виховання як на постійну реконструкцію досвіду дітей, а також відповідність їхнім інтересам і потребам. Її прихильники відстоюють “принцип пізнання за допомогою діяльності”, розглядаючи діяльність як різновид творчої роботи, де дитина виступає її активним учасником.

Різноманітність форм взаємодії педагога і дітей в умовах дошкільного навчального закладу створює підґрунтя для самореалізації і творчості кожного учасника освітнього процесу, дає можливість вихованцям реалізувати своє право на розвиток відповідно до своїх інтересів і здібностей, а також неодноразово застосовувати набуті знання і вміння у специфічно дитячих видах діяльності та реальному житті.

Значення та роль психолого-педагогічного проектування виховного процесу обумовлені тим, що воно слугує єдиною ланкою між теорією і практикою виховного процесу.

Спроекувати педагогічний процес – означає спроекувати діяльність вихователя та діяльність вихованця в їхній взаємодії. Таке проектування системи індивідуально-розвивальної взаємодії набуває моделі цілісного проекту, компонентами якого є: психолого-педагогічна діагностика фізичного, психічного, соціального розвитку дитини; окреслення педагогічних завдань; організація спільної діяльності педагога і вихованців; моніторинг динаміки та рівнів активності дітей, корекція; аналіз і прогнозування виховних ситуацій міжособистісної взаємодії на індивідуальному й груповому рівнях.

З метою виявлення рівня соціально-емоційної компетентності дітей потрібно провести психолого-педагогічне обстеження дошкільників, за результатами якого виявляється рівень соціально-емоційної компетентності дошкільників для створення на діагностико-прогностичній основі цілісної системи, що забезпечує входження дитини у світ людських стосунків.

Проблема розвитку соціальної компетентності та емоційної спрямованості дошкільника на довкілля та самого себе належить до однієї з найважливіших у дитячій психології та педагогії.

Закономірно, що в такому разі питання взаємодії людини та соціального середовища, а точніше, ступінь формувального впливу середовища на людину, набувають нового життя. Постановка питання полягає вже не у визнанні чи запереченні ролі середовища, в особистісному розвитку суб'єкта, а в способах його педагогічного використання. Тобто вектор уваги нині зміщується на використання виховних ресурсів соціального середовища, яке можливе за умови створення його особливого нового типу – виховного.

У Базовому компоненті дошкільної освіти в Україні одним із головних завдань дошкільної освіти на сучасному етапі визначено “...навчати жити у злагоді з довкіллям та із самим собою, адекватно реагувати на події, оптимістично ставитися до життя, довіряти людському оточенню, відчувати себе захищеним ним, орієнтуватися в ньому” [1, с. 16].

Концепція дошкільного виховання та Базовий компонент дошкільної освіти визначають сучасний дошкільний навчальний заклад як “інститут соціалізації”, призначення якого – забезпечити можливість адаптації дитини від народження до шести-семи років, сформувані ціннісне ставлення до світу, навчити особистісного існування, озброїти дошкільника елементарною наукою і мистецтвом життя.

Проблема соціалізації особистості на етапі дошкільного дитинства набуває сьогодні особливої актуальності. За дослідженнями останнього десятиліття (С.Литвиненко, С.Курінна, І.Печенко та ін.), старший дошкільний вік розглядається як кінцевий етап початкової ланки соціалізації особистості на рівні дошкільного навчального закладу, як сензитивний період для засвоєння сукупності суспільних норм. По суті соціалізація означає включення дошкільника до певної соціальної спільноти, групи, дитячого колективу,

визнання його законів, норм, правил існування, тобто його гармонійну адаптацію в суспільстві.

В. Сухомлинський наголошував: “Увести дитину в складний світ людських стосунків – одне з найважливіших завдань виховання”[7].

У дошкільному дитинстві складається такий важливий показник розвитку самосвідомості як усвідомлення себе в часі. Спочатку дитина живе тільки своїм теперішнім. З набуттям і усвідомленням досвіду їй стає доступним розуміння свого минулого. Старший дошкільник просить дорослих розповісти, яким він був маленьким, задоволено згадує епізоди недалекого минулого. Не усвідомлюючи змін, що відбуваються в ньому з часом, розуміє, що раніше був інакшим. Його цікавить також минуле близьких людей. У дошкільника формується здатність усвідомлювати майбутнє: він хоче піти в школу, освоїти професію, вирости, щоб набути певних переваг.

Інтерес дитини до себе в часі (минулому, теперішньому, майбутньому) постійно посилюється. Вона не лише звертається до дорослого за розповідями про себе в минулому, а й згадує це самостійно. Події власного минулого і себе у ньому дитина оцінює об’єктивно, висловлює критичні зауваження. Про майбутнє думає з надією, вірить у здійснення своїх бажань, оскільки в ньому не здійснила жодних проступків. Минуле, теперішнє і майбутнє дитина сприймає як можливість усвідомити себе в житті в усіх часових вимірах. Завдяки цьому перспектива, що відкривається перед нею, стає її надбанням, визначає розвиток її особистості. Дитина спільно з близькими дорослими вибудовує проект свого майбутнього, за яким вона бачить себе хорошою (доброю) і успішною; сильною, вольовою, розумною (хлопчик) і привабливою, розумницею (дівчинка); завжди піклуватиметься про близьких, любитиме маму; зробить усе, щоб на землі був мир і не було війни, щоб усі були здорові і щасливі; стане вчителем, лікарем, садівником тощо. Дитина, яка нормально розвивається, сповнена добрих намірів на майбутнє, що живить її позитивну самооцінку, прагнення добре ставитися до всіх, хто й оточує.

Автором теорії психолого-педагогічного проектування для дітей дошкільного віку є вчені Т. Піроженко та С. Ладивір. Згідно даної технології, психолого-педагогічне проектування – це проект (форма перспективного планування) діяльності дітей, в якому об’єднані:

- бажання й прагнення дітей;
- завдання педагога, які впливають із галузевої програми;
- варіативність форм, методів і засобів розвивальних дій вихователя;
- психологічні закономірності природного розвитку спільної діяльності дітей і дорослого (від бажання – до творчого рівня реалізації задуму).

Наявність у дітей можливостей:

- самостійного пошуку засобів досягнення мети партнерів, часу й місця реалізації задуму;
- випробовувати свої сили, поєднуючи їх з бажаннями;
- практично застосовувати набуті знання й навички у взаємодії з дорослими та ровесниками;
- реалізовувати своє природне прагнення діяти творчо, активно виявляти своє ставлення до людей і середовища;
- діяти із проявами обдарованості реалізувати себе в умовах співпраці з однолітками, які здатні їх зрозуміти[4].

Педагог виступає координатором діяльності. Він повинен розуміти, що успіх людини в сучасному світі багато в чому визначається її здатністю організувати своє життя як проект: визначити далеку та близьку перспективи, окреслити план дій, ресурсів для виконання і, реалізувавши його, оцінити, чи вдалося досягти поставленої мети.

Для успішного впровадження проектною діяльністю у дитячому колективі педагог із викладача перетворюється на помічника, порадирика, який завжди перебуває не “над дитиною”, а поряд з нею. Важливо, щоб між учасниками навчально-виховного процесу

переважав демократичний стиль взаємин, який передбачає розуміння і прийняття дошкільника таким, який він є, прояв поваги до дитини та її батьків – учасників проекту, надання їм педагогічної підтримки.

Щоб підготуватися до впровадження проекту педагогу необхідно:

1. Визначити тему проекту на основі вивчення інтересів дітей.
2. Розробити з урахуванням алгоритму проектної діяльності орієнтовний хід проекту, який спрямований на досягнення мети.
3. Ознайомити батьків з темою проекту.
4. Створити умови для висування проблеми, необхідної для організації проектної діяльності.
5. Збирати, накопичувати матеріал до різних видів діяльності дітей.
6. У випадку необхідності, залучити фахівців (музичний керівник, психолог та інші) до здійснення відповідних розділів проекту.
7. Орієнтовно визначити продукт для підсумкової презентації.

Діяльність педагогів разом з дітьми можуть уточнюватися доповнюватися впродовж усього процесу. Методика передбачає систему поетапної діяльності дітей і педагога за алгоритмом [5, с.13].

На I етапі педагог має найбільшу активність. Він створює ситуації, які викликають зацікавленість намченою темою та емоційний підйом дітей. Після цього з'ясовує, що відомо і освоєно в діяльності дітьми з цієї теми.

Вдало створена педагогом проблемна ситуація необхідна як поштовх для відкриття нового знання або способу дії, вона активізує пізнавальну діяльність дитини. Для постановки проблемного запитання педагогу необхідно створити конкретну основу, на яку буде спиратися проблема. Це може бути камінець принесений вихователем, розглядання якоїсь ситуації або картини, фото незвичайного будинку, георгіївська стрічка, зустріч з кимось або чимось, коробка цікавинок тощо. Виявлення проблеми підводить дитину до необхідності вирішення протиріч, включає дитину в пошук невідомого, в процес закріплення умінь і навичок. Саме проблемність забезпечує постійну відкритість дитини до нового. Перший етап закінчується визначенням мети.

На II етапі виникають у дітей різні пропозиції, спрямовані на вирішення поставленої проблеми. На цьому етапі планується робота над проектом, яка розширює знання, вдосконалює навички у дітей, визначається місце кожного учасника проекту в ньому.

На III етапі відбувається практичне втілення проекту. Діти працюють індивідуально, в підгрупах з матеріалами з різних видів діяльності за власним вибором. Під час роботи за темою проекту може відбуватися корекція задуму у зв'язку з появою несподіваних перешкод або знахідок не прогнозованих заздалегідь. До роботи над проектом можуть залучатися батьки.

IV етап проекту – презентація продукту. Форма презентації повинна бути яскравою, цікавою і продуманою таким чином, щоб висвітлити внесок кожної дитини, а також батьків та педагогів. На дійство можна запросити гостей. Саме на цей момент припадає найвища точка емоційного напруження, її необхідно посилити соціальною значущістю проекту.

V етап – завершальний етап проекту. Він присвячений аналізу того, як відбувався проект. Але це не звіт перед педагогом та іншими дітьми “що я зробив чи запам'ятав”, а скоріш згадування з опорою на символи і продукти проекту про те, як працював кожний над ним, самоаналіз своєї роботи, відкриттів, виявлення бажань і нових можливостей, задоволення від праці, колективної діяльності. В процесі обговорення можуть виникнути нові проблеми, які є поштовхом до нового проекту.

На кожному етапі проектної діяльності відбувається спілкування. Завдяки застосуванню різних методик дитина отримує корисну інформацію, з'ясовує нові для себе знання і факти, здійснює відкриття, які мають особистісне значення. У дитини формуються способи розумової діяльності (аналіз, конкретизації, порівняння, систематизація, узагальнення тощо). Вона переймається емоціями та почуттями інших, отримує досвід

роботи в групі. Взаємини між учасниками проектної діяльності регулюються саме засобами спілкування, формуються моральні засади особистості, розвиваються комунікативні вміння дітей. Спілкування спонукає їх до самопізнання. За рахунок реальності результату проектної діяльності дитина має можливість відчувати задоволення від власної роботи.

Усі проекти проводяться у межах дошкільного навчального закладу, але трапляються особистісні, індивідуальні проекти (в образотворчій та словесній творчості), які можуть виконуватися з батьками.

На етапі розробки змісту занять, ігор, прогулянок, спостережень, екскурсій та інших видів діяльності, пов'язаних із темою проекту, для успішного здійснення проекту педагогам важливо ретельно продумати та організувати у ДНЗ предметне середовище таким чином, щоб воно було засобом до пошукової та інших видів діяльності. Наприклад, працюючи над екологічним проектом, у книжковому куточку можна виставити яскраві книги – енциклопедії для дітей, альбоми із зображенням рослин, звірів, птахів, “Червону книгу” природи. В ігровому куточку необхідно систематизувати і поставити ігри на екологічну тему. В груповій кімнаті добре б було організувати “фітобар”, щоб на коробочках із фіточаями діти наклеїли зображення рослини, з якої виготовлений чай. На території дитячого садка необхідно організувати екологічну стежку, підготувати екскурсодів (дітей) і проводити подорожі цією стежкою для своїх товаришів, малюків, гостей, батьків.

До організації проектної діяльності дітей бажано залучати батьків та родичів. За темою проекту вихователь з дітьми планують роботу, яку потім можуть виконувати разом з батьками. (підготувати макет лісової галявини, альбом із малюнками рідкісних рослин, гербарій польових квітів, розклеювання листівок тощо). Важливо, щоб запропоновані для спільної роботи завдання були не дуже об'ємними і виконувалися охоче та з радістю. За необхідністю вихователь надає довідковий, практичний матеріал або рекомендації, де його можна знайти.

Фактори успішного впровадження проектної діяльності:

- облаштоване середовище для самостійної творчої діяльності дітей, яке створює педагог; умови, в яких дитина відкриває нові знання, вирішує проблеми, опановує способи дій;
- співпраця та співтворчість вихователів, дітей, батьків, а інколи й усього персоналу дитячого садка;
- психолого-педагогічні умови, які є основою для співробітництва між педагогом і дитиною;
- застосування проблемних запитань, які викликають у дитини необхідність шукати відповідь, рішення задачі, загадки і обов'язково відповідають життєвому досвіду і рівню її розвитку;
- освітній процес будується не стільки на логіці навчального предмета, скільки на логіці діяльності дитини. Вона має особистісний сенс для дитини, підвищує його мотивацію в навчанні, забезпечує вихід кожної дитини на свій рівень;
- кожен із учасників проекту має отримати задоволення від почуття впевненості в собі, від спілкування одне з одним і від спільного виконання проектного завдання;
- відсутність змагання задля збереження пізнавальної активності, саморозвитку, виконання змістовної мети діяльності;
- урахування в організації проектної діяльності вікових особливостей мислення дітей, образного та почуттєвого сприймання [6, с. 20-21].

При розробці кожного тематичного циклу враховували етапи, що передбачені технологією психолого-педагогічного проектування: мотиваційний, інформаційний, репродуктивний, узагальнюючий, творчий та рефлексивно-оцінювальний.

На першому етапі педагоги намагаються сприяти створенню внутрішньої мотивації дітей, яка перетворить педагогічну задачу в прагнення, бажання кожного реалізувати спільний задум. Педагог підсумовує діяльність на кожному етапі і нагадує дошкільникам про основну мету проекта.

Під час спостережень та ігрової діяльності вихователі визначають словниковий запас, обсяг та рівень знань із запропонованої теми, особливості індивідуального особистісного розвитку дошкільників. По закінченню реалізації проекту всі отримані результати узагальнюються та створюється банк даних про розвиток кожного вихованця.

Оволодіння дітьми новими знаннями за темою проекту відбувається впродовж всього інформаційного етапу, основним завданням якого є формування у дітей вміння здобувати знання з різних інформаційних джерел шляхом самостійного пошуку, розв'язання проблемних ситуацій, пізнавальних завдань. Саме на цьому етапі вихователі максимально поєднують різні інноваційні технології, методики та авторські програми: “Будинок вільної дитини” (М. Монтессорі), школа раннього читання (Г. Домана, М.Зайцева), розвиток творчих здібностей (Л. Шульги, Г.Альтшуллера), розвиваючі ігри (Б.Нікітіна), програма художнього виховання “Кольорові долоньки” (О. Ликової) тощо.

Під час репродуктивного етапу вихователі створюють умови для того, щоб діти могли застосувати отримані знання, уміння та навички на практиці, спонукають вихованців до активного мислення та творчої роботи, використовуючи образотворчу діяльність та різні види дитячої праці.

Під час узагальнюючого етапу вихователь ставить за мету виявити, наскільки цілісні уявлення дітей про оточуючий світ, відслідковує розвиток базових якостей, елементарний природодоцільний світогляд, моральне зростання, наявність передумов логічного мислення.

Творчий етап проектної діяльності – особливий і найбільш насичений, адже реалізуються усі найсміливіші дитячі проекти. Цей етап стимулює креативність, здатність дитини до творчого рішення, сприяє прояву творчих здібностей.

На останньому – рефлексивно-оцінювальному етапі – вихователь з дітьми ніби здійснює подорож до країни Книг, що допомагає усвідомити набутий досвід, поради своїм і чужим успіхам, вчить оцінювати себе і свою діяльність.

Висновки. Психолого-педагогічне проектування (П-З технологія) – це проект спільної діяльності дорослих та дітей, у якому поєднані: бажання, прагнення дитини; педагогічна варіативність форм, методів, засобів розвивальних впливів вихователя; психологічні закономірності природного розвитку спільної діяльності дітей і дорослих (від бажання – до творчого рівня реалізації задуму).

Педагогічна технологія психолого-педагогічного проектування об'єднала багато відомих і нових методів та прийомів (тематичне планування, творчі завдання, мотивація діяльності, узагальнення, проблемні ситуації) в гнучку систему. Реалізація всіх етапів проектної діяльності сприяє гармонійному збалансованому розвитку дитячих фондів “Хочу”, “Можу” і “Буду”, забезпечують розвиток у дитини знань та вмінь у роботі з книгою, набуття необхідних для життєдіяльності знань навичок у спільній трудовій діяльності, що можна простежити шляхом моніторингу готовності випускників дошкільного навчального закладу до шкільного життя.

Технологія психолого-педагогічного проектування не передбачає зміни форм і методів роботи педагога. Вона базується на кардинальних змінах у психології педагога та його взаємовідносинах з вихованцями. Кожен педагог, який хоче працювати по новому, має усвідомити, що його навчальний вплив не може здійснюватись без реальної активної діяльності самої дитини. Що саме діяльність формує психіку, а бездіяльність (пасивне сприймання інформації, відсутність можливостей випробувати свої сили) веде до депривації особистості, обмеження можливостей як дорослого так і дитини. Зміна відношення педагога до вихованців полягає в тому, що він має сприймати кожну дитину як рівноправного партнера, як особистість.

Використання проектної технології в роботі дошкільного навчального закладу сприяє комплексній реалізації завдань дошкільної освіти, дає можливість кожному учасникові виявити свою індивідуальність, дозволяє залучити до активної співпраці батьків та громадськість.

ЛІТЕРАТУРА:

1. Базова програма розвитку дитини дошкільного віку “Я у Світі” / М-во освіти і науки України, Акад. пед. наук України ; наук. ред. та упоряд. О.Л. Кононко. – К. : Світич, 2008. – 430 с.
2. Богуш А.М. Діти і соціум: особливості соціалізації дітей дошкільного та молодшого шкільного віку / А.М. Богуш та ін. – Луганськ : Альма-матер, 2006. – С. 3–197.
3. Киселиця Л. Проектні технології – основа виховної системи. // Рідна школа. – 2007, № 10. – С. 32–36.
4. Піроженко Т.О. Життєдіяльність дитини як цікава та змістовна подія / Т.О. Піроженко // Дошкільне виховання. – 2006. – № 9. – С. 8–13.
5. Проектна технологія. // Настільна книга педагога. – Харків: Видавнича група “Основа”, 2006. – 168 с.
6. Проектні технології у ДНЗ. /Упор. Буракова Ю. Д. – Харків. Видавнича група “Основа”, 2009. – С. 14–26.
7. Сухомлинський В.О. Сто порад учителю // Вибрані педагогічні твори: В 5-ти т. – К., 1976. – Т.2. – С.419–656.

Рецензент: к.пед.н., доц. Безносюк О.О., старший науковий співробітник науково-дослідного центру, Військовий інститут, Київський національний університет імені Тараса Шевченка

Дудник А.А.

МЕТОДИЧЕСКАЯ ПОДГОТОВКА ПЕДАГОГОВ К РЕАЛИЗАЦИИ МЕТОДА ПРОЕКТОВ В ПРАКТИКУ ДОШКОЛЬНОГО ОБРАЗОВАНИЯ

В статье рассмотрено педагогическую инновацию – внедрение в практику метода психолого-педагогического проектирования. Определены основные задания для подготовки современного воспитателя ДОЗ, которые предполагают изменение отношения педагога к воспитанникам как к равноправным партнерам в процессе общей продуктивной деятельности. Предложено методические рекомендации для педагогов в подготовке к проектной деятельности. Описаны особенности реализации данной технологии, которая способствует комплексной реализации заданий дошкольного образования, дает возможность каждому участнику проявить свою индивидуальность во благо общего результата, предполагает активное взаимодействие с семьей и общественностью.

Ключевые слова: метод проектов, психолого-педагогическое проектирование, этапы проектной деятельности, требования к педагогу-новатору.

Dudnyk Olexandra

METHODICAL PREPARATION OF PEDAGOGUES FOR THE IMPLEMENTATION OF THE PROJECT METHOD IN PRACTICE PEI (PRESCHOOL EDUCATIONAL INSTITUTION)

The article deals with pedagogical innovation - implementation in practice of the method of psycho-pedagogical designing. It's defined the basic tasks in the modern educator preparation of PEI, that consisting in changing the attitude of teacher to disciples as to an equal partner in the process of joint productive activity. It's proposed the methodical recommendations for pedagogues in the preparation for the project activity. It's fixed the peculiarities of realization of this technology, which cooperates for the comprehensive realization of tasks of Early Childhood Education, affords the opportunity for each participant to discover their individuality for the common result, allows to attract to the active cooperation parents and the public.

Keywords: project method, psycho - pedagogical designing, the stages of the project activity, demands for pedagogue - innovator.
nadija.d@mail.ru